

2015 APR 24/16

A Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Farnadi és Társa Ügyvédi Iroda (dr. Bitskey Hajnalka ügyvéd; 1011 Budapest, Szilágyi Dezső tér 1. II. em) által képviselt **Szent Erzsébet Caritas Alapítvány** (7100 Szekszárd, Béla tér 9. szám alatti székhelyű) felperesnek- dr. Nagy Gyöngyi jogtanácsos által képviselt **Magyar Államkincstár Központi Önkormányzati Főosztály** (1054 Budapest, Hold utca 4.) alperes elleni közigazgatási határozat felülvizsgálata iránti perében eljárva meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A bíróság az alperes 2014. július 28-án kelt ÖF/925/3/2014. számú határozatát – a Magyar Államkincstár Tolna Megyei Igazgatósága 2014. május 05-én kelt 11271/116/2014. számú határozatára is kiterjedően – **h a t á l y o n k í v ü l h e l y e z i**,

és az elsőfokú közigazgatási szervet új eljárásra kötelezi.

Köteles az alperes a felperesnek 15 napon belül 50.000,- (azaz ötvenezer) Ft perköltséget megfizetni.

30.000,- (azaz harmincezer) Ft feljegyzett illetéket az állam visel.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A bíróság a csatolt iratok és a felek nyilatkozatai alapján a következő tényállást állapította meg.

A felperes a fenntartója a RÉV Szenvedélybeteg-segítő Szolgálatnak.

A felperes a Magyar Államkincstár felé normatíva igénylést nyújtott be szenvedélybetegek nappali ellátására 2013. évre.

A Magyar Államkincstár Tolna Megyei Igazgatósága a 2013. február 27-én kelt 11247/5/2013. számú határozatával a felperes 2013. évi támogatásra való jogosultságát megállapította.

A felperes a 2013. évre felvett támogatás összegével és felhasználásával elszámolt.

A Magyar Államkincstár Tolna Megyei Igazgatósága a 2014. február 18-án kelt 11257/3/2014. számú határozatával a felperes elszámolását elfogadta, a 2013. évben kiutalt támogatás és a ténylegesen megillető támogatás összege között eltérést nem állapított meg.

Az elsőfokú hatóság 2014. február 26-28. között helyszíni ellenőrzést tartott a felperesnél.

A jegyzőkönyv rögzítette, hogy a felperes 2012. július 01-ét követően nem attól az időponttól vette igénybe a támogatást, amikor az ellátott adatait a szociális igazgatásról és ellátásokról szóló 1993. év III. tv. (Szoctv.) 20/C. § (1)-(4) bekezdése szerinti nyilvántartásba vette. Hivatkozott a jegyzőkönyv a Magyarország 2013. évi központi költségvetéséről szóló 2012. évi CCIV. tv. (Kvtv.) 2. számú melléklet Kiegészítő szabályok 11. pontjára, a támogatások igénybevételének feltétele tárgyában. Utalt a már fent idézett Szoctv. 20/C. § (1)-(4) bekezdésére a nyilvántartás vezetési kötelezettség, illetve a nyilvántartás tartalma kapcsán. Idézte továbbá a szociális, gyermekjóléti és gyermekvédelmi szolgáltatók, intézmények ágazati azonosítójáról és országos nyilvántartásáról szóló 226/2006. (XI. 20.) Korm. rendelet (R.) 13. §-át, illetve 13/A-13/F. §-át.

Megállapította az ellenőrzés, hogy a tárgyidőszakban a felperesnek, mint fenntartónak jelentést kellett küldenie a KENYSZI felé, az azonban téves tartalmú volt. A vizsgálat a hibát abban jelölte meg, hogy adott helyen a felperes rosszul alkalmazta az internetre feltöltött KENYSZI útmutatóban írt „pipát”. Ennek folytán a napi jelentési kötelezettségét nem megfelelően teljesítette, mivel csak az ellátásban részesülőket jelentette be, nem pedig az érvényes megállapodással rendelkezőket.

További hibaként rögzítette a jegyzőkönyv, hogy 5 fő esetében az ellátás kérelmezésekor a felperes nem kérte meg a szükséges nyilatkozatot.

A fentiek alapján a Magyar Államkincstár Tolna Megyei Igazgatósága a 2014. május 05-én kelt 11271/116/2014. számú határozatával kötelezte a felperest 12.970.000,- Ft finanszírozási különbözet megfizetésére. A kötelezés ténybeli alapja a két fenti jegyzőkönyvi megállapítás volt, jelesül, hogy 2012. július 01-ét követően a felperes nem attól az időponttól vette igénybe a támogatást, amikor az ellátott adatait nyilvántartásba vette, illetve, hogy 5 fő vonatkozásában hiányzott a szükséges nyilatkozat.

A határozattal szemben a felperes nyújtott be fellebbezést.

Az alperes a 2014. július 28-án kelt ÖF/925/3/2014. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Az indokolás rögzítette, hogy a Kvtv. 2. számú melléklete Kiegészítő szabályainak 11. pontja írja elő a támogatások igénybevételének feltételeként az ellátott adatainak nyilvántartásba vételét. Utalt az alperes arra, hogy a Szoctv. 20/C. § (1) bekezdés a-d./ pontja határozza meg, hogy mit kell tartalmaznia a nyilvántartásnak. Kiemelte a d./ pontot, amely szerint külön tartalmi elem a finanszírozás, támogatás költségvetési törvény szerinti jogcíme és feladatmutatója.

Rámutatott, hogy az R. 5. § (3) bekezdése értelmében az országos nyilvántartás nem minősül hatósági nyilvántartásnak. Levezette, hogy R. tartalmazza azokat a részletszabályokat, amelyeket a Szoctv. 20/C.§ (1) bekezdésében szereplő nyilvántartáshoz kapcsolódnak. Idézte az R. 5. § (1) bekezdés c./ pontját, amely szerint az országos nyilvántartás része a

szolgáltatások igénybe vevőinek a Szocvt. 20/C. §-ában, illetve a Gyvt. 139. § (2) bekezdésében meghatározott adatairól vezetett központi elektronikus nyilvántartási rendszer (a továbbiakban együtt: igénybevevői nyilvántartás).

Idézte még az R. 13/B. § (1), 13/C. § (1) bekezdését, 13/D. §-át, 13/E. § (1c) bekezdését, 13/F. § (1), (2), (5) bekezdését és 16. §-át. Kiemelte, hogy a felperest, mint normatív állami támogatásban részesülő fenntartót terhelte az adatszolgáltatási kötelezettség, amely az igénybe vevők adatainak rögzítéséből és a napi jelentés megtételéből áll.

Utalva az R. 15. § (3) bekezdésére rögzítette, hogy 2012. július 01-től kezdődően a normatív állami támogatás igénybevételének az ellátott nyilvántartásba történő felvétele és a napi jelentés együttes feltétele, hiszen az adatszolgáltatási kötelezettség mindkét feltételt magában foglalja. Véleménye szerint a fenntartó adott napra vonatkozóan akkor jogosult a normatívára, amikor a napi jelentési kötelezettségének is eleget tett.

Kiemelte, hogy a fenntartói jelentések címzettje, a Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal a KENYSZI rendszer bevezetését követően folyamatosan tájékoztatta a fenntartókat a rendszer használatára vonatkozóan. Idézte az érintett internetes honlapon rögzített NRSZH tájékoztatót, amely szerint „a fenntartót érintő kérdéskörben a Szociális Ágazati Portálon megjelent kérdésekre adott válaszok értelmében akkor jár el jogszerűen a fenntartó, amennyiben a megállapodással rendelkező ellátottak vonatkozásában napi szinten rögzíti a jelenlétet”.

Szintén szó szerint idézte a kérdéses honlapon feltett kérdésre adott azon választ, hogy „a fentiekől eltérően vannak olyan ellátások, ahol a finanszírozás nem napi jelenlét, hanem megállapodás alapján történik, ebben az esetben a pipa a megkötött megállapodást jelenti”. Ezen ellátások körébe tartozik a „szenvedélybetegek nappali intézményi ellátása”.

Álláspontját annyiban összegezte, hogy mivel a KENYSZI rendszerben szereplő adatok képezik a felperest megillető állami támogatás alapját, helytállóan járt el az elsőfokú hatóság, amikor a rendelkezésre álló információk alapján állapította meg a felperest megillető állami támogatás mértékét.

Az alperesi határozat felülvizsgálata iránt a felperes nyújtott be keresetet.

Keresetlevelében, illetve a közigazgatási per során a következőket adta elő.

Kiemelte mindenekelőtt, hogy a jegyzőkönyvben rögzített – adminisztratívnek tekinthető – nyilvántartás-vezetési hibát nem vitásan elkövette, az az elektronikus KENYSZI rendszer téves értelmezéséből eredt. A hiba abban nyilvánult meg, hogy nem csupán azokat kellett volna a napi nyilvántartásban rögzítenie, akik adott napon megjelentek, hanem azokat is, akik adott napon érvényes megállapodással rendelkeztek.

Kiemelte, hogy 2012. óta vezeti a KENYSZI nyilvántartást a jogszabály által előírt papír alapú nyilvántartás mellett. A KENYSZI rendszer vezetéséről semmilyen visszajelzést nem kapott, azt senki nem ellenőrizte. Előadta, hogy az adminisztrációs hiba nem jelentette azt, hogy jogosulatlanul vette volna igénybe az állami támogatást.

A jogszabályi alapok körében idézte a Kvtv. 35. § (3) bekezdés a./ pontját, az egyházi és nem állami fenntartású szociális, gyermekjóléti és gyermekvédelmi szolgáltatók normatív állami

támogatásáról szóló 213/2009. (IX. 29.). Kormányrendelet (Nr.) 2. § (3) bekezdés a-b./ pontját, 8. § (1) bekezdését, (4) bekezdés a-b./ pontját, rámutatva, hogy az ott rögzített kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. Előadta, hogy alperes határozata azért is jogszabálysértő, mert nem biztosított számára semmilyen határidőt, hogy az adminisztrációs hibát kijavíthassa.

Szintén idézte az Nr. 9. § (1) bekezdését, 10. § (1) bekezdését, (2) bekezdés a-c./ pontját, kiemelve, hogy az utóbbi jogszabályhelyben írt feltétel nem valósult meg. E körben kifogásolta, hogy az alperes a határozatában nem jelölte meg, hogy azon alapult a visszafizetési kötelezettség, hogy a támogatásra való jogosultságának jogszabályi feltételei nem teljesültek, vagy azon, hogy azok teljesülése a jogszabályban meghatározott módon nem igazolható.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú hatóság az Nr. 10. § (8) bekezdés alapján nem hívta fel őt nyilatkozattételre, amikor az ellenőrzéskor kiderült az a tény, hogy hibásan töltötte ki a KENYSZI nyilvántartást.

Szintén idézte az R. 5. § (3) bekezdését, 13. § (1), (3), (4) bekezdését, az Nr. 2. § (1) bekezdését, illetőleg a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. tv. (Ket.) 1. § (1), (2), 2. § (3) bekezdését, illetve 50. § (1), (4), (6) bekezdését annak kiemelése mellett, hogy az alperes, illetve az elsőfokú hatóság a tényállás tisztázási kötelezettségének sem tett eleget.

A közigazgatási per során utalt arra, hogy az alperes legfeljebb szociális igazgatási bírság megfizetésére kötelezhette volna őt az adminisztratív hiba miatt, a Szocvtv. 92/L. § (3) bekezdése, illetve M. § (1) bekezdés b./ pontja alapján.

Előadta, hogy a Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal honlapján közzétett tájékoztató nem minősül jogforrásnak.

A nyilatkozat hiánya miatt az érintett 5 fő esetében a jogszabálysértést elismerte.

Az alperes érdemi ellenkérelme a határozatban írt indokolás alapján a kereset elutasítására irányult.

Kiemelte azon túlmenően, hogy a felperes – bár erre lehetősége lett volna – önellenőrzést nem végzett. Előadta, hogy a MÁK-nak nem róható fel, hogy nem adott lehetőséget a felperesnek az adminisztratív hiba kijavítására, mert az Nr.-el ellentétben speciális jogszabályt is figyelembe kellett venni. Ezen túl az Nr. 8. § (4) bekezdése alapján csak akkor hívja fel a Kincstár a fenntartót nyilatkozattételre, ha a hibás elszámolás során nem tett nyilatkozatot, és az elszámolásról a Kincstár a rendelkezésre álló adatokból nem tud dönteni.

Utalt arra, hogy a MÁK-nak a KENYSZI-hez nincs is hozzáférési jogosultsága, az ellenőrzés során is a felperes segítségével jutott hozzá az elsőfokú hatóság a KENYSZI adataihoz. Ennek tükrében eleve kizárt volt bármilyen javításra irányuló felhívás.

Rögzítette végül, hogy a visszafizetési kötelezettséget az Nr. 10. § (2) bekezdés - c. pontjának - második mondata alapozta meg.

A kereset az alábbiak szerint **a l a p o s**.

A tényállásból kiemeli a bíróság, hogy a felperesi hiba abban nyilvánult meg, hogy a jelentésben az ún. „pipát” a megállapodással rendelkező személyek kapcsán rögzíteni kellett volna, függetlenül attól, hogy adott napon igénybe vették-e a szolgáltatást, vagy nem.

Ezzel szemben a jelentésben a felperes a „pipát” csak azon személyeknél tüntette fel, akik a szolgáltatást a kérdéses napon ténylegesen igénybe vették.

Az alperesi határozatból – 8. oldal utolsó bekezdés, 9. oldal első bekezdés – az is kiderül, hogy a „pipa” alkalmazásával kapcsolatos tájékoztató az interneten, az NRSZH honlapján volt.

Az alperes által hivatkozott jogszabályokból a bíróság a következőket emeli ki.

A Kvtv. 2. számú melléklete Kiegészítő szabályainak 11. pontja szerint a III. 3. pont, és III.4./ pontokban szereplő támogatások igénybevételének feltétele az ellátott adatainak – a Szocvtv. 20/C. § (1)-(4) bekezdései, illetve a Gyvt. 139. § (2)-(3) bekezdései szerinti – nyilvántartásba vétele. A támogatás igénybevételére a fenntartó attól az időponttól jogosult, amikor a nyilvántartásba vettek ellátását ténylegesen megkezdte.

A Szocvtv. 20/C. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a szociális hatóság a személyes gondoskodást nyújtó szociális ellátások, szolgáltatások finanszírozásának ellenőrzése céljából nyilvántartást vezet. A nyilvántartás tartalmazza

- a./ a 20. § (2) bekezdés a-c./ pontjában és a 20. § (4) bekezdés a./ pontjában meghatározott adatokat, az ellátott telefonszáma és értesítése címe kivételével,
- b./ a személyes gondoskodást nyújtó alapszolgáltatás, vagy szakosított ellátás típusát, igénybevételének és megszűnésének időpontját,
- c./ az intézmény, szolgáltató külön jogszabály szerinti ágazati azonosító jelét,
- d./ a finanszírozás, támogatás költségvetési törvény szerinti jogcímét és feladat mutatóját.

Helyesen utalt az alperes arra, hogy az R. tartalmazza azokat a részletszabályokat, amelyek a Szocvtv. 20/C. § (1) bekezdésében szereplő nyilvántartáshoz kapcsolódnak.

Kiemeli a bíróság még az alperes által hivatkozott R. 5. § (1) bekezdés c./ pontját, amely szerint az országos nyilvántartás része a szolgáltatások igénybe vevőinek az Szocvtv. 20/C. §-ában, illetve a Gyvt. 139. § (2) bekezdésében meghatározott adatairól vezetett központi elektronikus nyilvántartási rendszer (a továbbiakban együtt: igénybevevői nyilvántartás).

Az Nr. 10. § (2) bekezdés c./ pontja értelmében szankcionálandó ha a támogatásra való jogosultság jogszabályi feltételei az a-b./ pontban foglalt eseteken túl nem teljesülnek, vagy azok teljesülése a jogszabályban meghatározott módon nem igazolható.

Az alperesi határozat alapjául szolgáló Nr. 10. § (2) bekezdés c./ pontja a „jogszabály” kitélt tartalmazza.

Magyarország Alaptörvénye T) cikk (2) bekezdése értelmében jogszabály a törvény, a kormányrendelet, a miniszterelnöki rendelet, a miniszteri rendelet, a Magyar Nemzeti Bank elnökének rendelete, az önálló szabályozó szerv vezetőjének rendelete és az önkormányzati rendelet. Jogszabály továbbá a Honvédelmi Tanács rendkívüli állapot idején és a köztársasági elnök szükségállapot idején kiadott rendelete.

A jogvita eldöntése során a bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes által tévesen alkalmazott „pipa” eredményezhetett-e számára joghátrányt

A „pipa” elhelyezésére vonatkozó kötelezettséget nem jogszabály rögzíti, hanem egy olyan, az internetre feltöltött anyag, amely alapján a fenntartók, így a felperes is, kitöltötték a napi jelentést.

A Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal internetre feltöltött tájékoztatója – senki által nem vitathatóan – nem jogszabály. Az Nr. 10. § (2) bekezdés c./ pontja kifejezetten a jogszabályi feltételek nem teljesüléséhez, avagy azok igazolhatatlanságához köti a szankció alkalmazását, azonban sem az elsőfokú hatóság, sem pedig az alperes nem jelölte meg azt a konkrét jogszabályt, amit a felperes a napi jelentéssel kapcsolatban megsértett volna. Tény az az alperesi állítás, hogy a KENYSZI rendszerben írt adatok képezik a támogatás alapját, illetve, hogy a KENYSZI rögzíti azt az adatbázist, ami a szolgáltatást igénybe vevőkre vonatkozik. Tény azonban az is, hogy az adatszolgáltatás esetleges hibája nem minősül jogszabálysértésnek, azzal ugyanis nem jogi norma megsértésére kerül sor, hanem egy internetes tájékoztató sérelmére, pontosabban annak téves értelmezésére. Jogszabály nem rendelkezik arról, hogy a felperesnek a megállapodást rendelkező személyek esetében kellett volna alkalmaznia a „pipát”. Tekintettel arra, hogy ilyen jogszabályi feltétel sehol nincs a támogatásra való jogosultság kapcsán, a felperes esetében nem állt fenn az R. 10. § (2) bekezdés c./ pontjának alkalmazhatósága.

Az elsőfokú hatóság, illetve az alperesi határozat az ellátott adatainak nyilvántartásba vételére (Kvtv. 2. számú melléklet Kiegészítő szabályainak 11. pontja), a nyilvántartás tartalmára (Szoctv. 20/C. § a-d./ pont), illetve az utóbbival kapcsolatos részletszabályokra (R. 5. § (1) bekezdés ac./ pont, 13/B. § - 13/F. §) hivatkozott. Sem ezek, sem pedig más jogszabályok nem tartalmaznak olyan utaló rendelkezést, hogy a fenntartóknak figyelembe kellene venniük – mégpedig szankcionálható módon – az e tárgyban kiadott, internetre feltöltött tájékoztatókat. Amennyiben lenne ilyen utaló rendelkezés, úgy fennállna az Nr. 10. § (2) bekezdés c./ pontjának alkalmazhatósága, annak hiányában azonban nem.

Megjegyzendő, hogy az R. 5. § (1) bekezdés c./ pontja rendelkezik arról, hogy az országos nyilvántartás része a jogszabályokban meghatározott adatokról vezetett központi elektronikus nyilvántartási rendszer, ám ez sem minősíthető olyan utaló jogszabálynak, amelynek alapján jogkövetkezményt lehetne fűzni az internetes tájékoztató téves értelmezéséhez.

Rögzíti a bíróság, hogy más jogterületen létezik olyan utaló jogszabály, amelynek alapján szankcionálható az internetre feltöltött anyagban írt feltétel nem teljesülése.

A mezőgazdasági, agrár-vidékfejlesztési, valamint halászati támogatásokhoz és egyéb intézkedésekhez kapcsolódó eljárás egyes kérdéseiről szóló 2007. évi XVII. tv. 56. § (2) bekezdés b./ pontja értelmében a kérelmet érdemi vizsgálat nélkül el kell utasítani, ha az nem jogszabályban meghatározott módon (nyomtatványon) került benyújtásra.

Az egyes állatbetegségek megelőzésével, illetve leküzdésével kapcsolatos támogatások igénylésének és kifizetésének rendjéről szóló 148/2007. (XII. 08.) FVM rendelet 6. § (1) bekezdése értelmében az engedélyes a tárgy hónapban elvégzett szolgáltatásokról legkésőbb a tárgy hónapot követő hónap 20. napján kiállított számlák másolatát a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal (a továbbiakban: MVH) által rendszeresített és honlapján közzétett, legalább a 3. számú melléklet szerinti adattartalmú támogatási kérelemhez csatolva a tárgy hónapot követő hónap huszadik napjáig postai úton megküldi a kedvezményezett telephelye szerint illetékes élelmiszerlánc-biztonsági és állategészségügyi igazgatóságnak.

A kialakult, és következetesen folytatott bírói gyakorlat szerint nem illeti meg a támogatás azt a kérelmezőt, aki a mezőgazdasági támogatás iránti kérelmet nem a fenti jogszabályhelyben rögzített honlapon közzétett formában és adattartalommal nyújtja be. Látható tehát, hogy a jogalkotó a mezőgazdasági támogatási kérelem kapcsán egy, az interneten közzétett anyagot a jogi normák körébe emelt, legalábbis abban az értelemben, hogy annak figyelmen kívül hagyását szankcionálni rendelte. Az alperes által hivatkozott jogszabályok nem alkalmazták ezt a jogtechnikai megoldást, következésképpen nem lehetett a visszafizetési kötelezettség jogalapja az internetes tájékoztatóban alkalmazni rendelt „pipa” helytelen használata.

A felperes a keresetlevélben, illetve a közigazgatási perben kitűzött tárgyaláson helyesen hivatkozott arra, hogy csupán adminisztratív hibát vétett, amennyiben félreértelmezte a jogforrásnak nem minősülő internetes tájékoztatót.

A kifejtettek alapján a bíróság megállapította, hogy ezzel a felperes jogszabálysértést nem valósított meg, annak hiányában pedig kizárt volt az Nr. 10. § (2) bekezdés c./ pontjának alkalmazása.

A fentiek alapján a bíróság a rendelkező részben foglalták szerint döntött (Pp. 339. § (1) bekezdés).

A megismételt eljárásban az elsőfokú hatóságnak csak azzal az 5 fővel kapcsolatban lehet megállapítani a szankciót, akik esetében a felperes a jogszabálysértést maga is elismerte.

Az alperes a perben pervesztes lett, ezért köteles megfizetni a felperesi perköltséget (Pp. 78. § (1) bekezdés, 86. § (3) bekezdés, 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bek.).

Az alperes személyes illetékmentessége folytán a feljegyzett illetéket az állam viseli (6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §).

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs (Pp.340. § (1) bekezdés)

SZEKSZÁRD, 2015. április 08. napján

Záradék:

**Ez az ítélet 2015. április 08. napján
jogerőre emelkedett.**

Szekszárd, 2015. április 08. napján

**Dr. Hum Ferenc sk.
bíró**

**Dr. Hum Ferenc sk.
bíró**

A kiadvány hitelesítő:

Dehuel
közevető

SZEKSZÁRDI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG
4.K.27.136/2014/15. szám

J E G Y Z Ő K Ö N Y V
nyilvánosan tartott tárgyalásról, amely digitális rögzítéssel készült

Felperes: **Szent Erzsébet Caritas Alapítvány**
Alperes: **Magyar Államkincstár Központi Önkormányzati Főosztály**
A per tárgya: **közigazgatási határozat felülvizsgálata**
A tárgyalás helye: **Szekszárd, Augusz Imre u. 1-3. IV. emelet 6 tárgyaló**
A tárgyalás kitűzött időpontja: **2015. év április hó 8. napja, 10 óra**

J E L E N V A N N A K:

Dr. Hum Ferenc
bíró

felperesért: **dr. Bitskey Hajnalka ügyvéd**
Kálóczi Andrea
intézményvezető

alperesért: **dr. Nagy Gyöngyi**
jogtanácsos

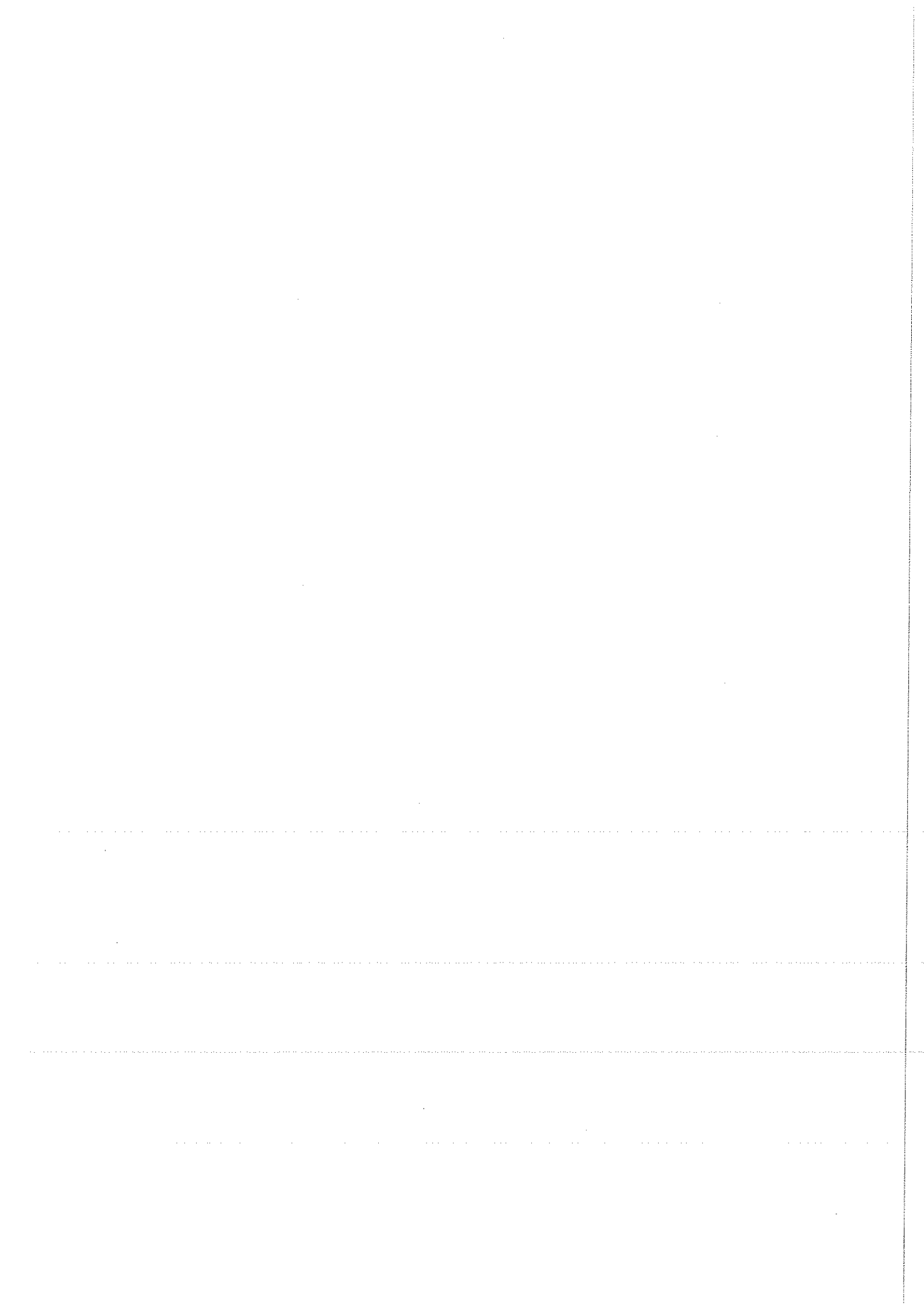
A Pp.115.§ (2) bekezdése alapján a jegyzőkönyvvezető mellőzve.

Tárgyalás megkezdése után az eljáró bíró megállapítja, hogy az idézettek megjelentek.

A tárgyalás megtartásának akadálya nincs.

Ezt követően ismertette az ügy eddigi iratait.

Eljáró bíró figyelmezteti a jelenlévőket a Pp. 8.§-ában foglaltakra.

Felperesi jogi képviselő előadja:

Az eddigi nyilatkozataimat változatlanul fenntartom, és kérem a bíróságot, hogy az alperest felperesi pernyertesség esetén a vonatkozó jogszabály szerint megállapítható ügyvédi munkadíjban marasztalja.

Alperesi képviselő előadja:

Az eddigi nyilatkozataimat változatlanul fenntartom, kérem a bíróságot, hogy a keresetet utasítsa el.

A/15/1. alatt csatolok az iratokhoz egy kimutatást. Ezt maga a felperes készítette „napi riport” nevesítéssel. Ebből megállapítható, hogy 2012. július 01. és december 31. között a felperes a megállapodással rendelkező személyeket jelentette le. Ezzel szemben 2013. évben a jelentésben csak azok szerepeltek, akik adott hónapban effektíve igénybe vették a szolgáltatást.

Kérem a bíróságot, hogy a felperest alperesi pernyertesség esetén a jogszabály szerint megállapítható jogtanácsosi munkadíjban marasztalja.

Felperesi képviselő előadja:

Továbbra is fenntartom azt a véleményemet, hogy adminisztratív hiba történt a felperes részéről a tárgyidőszakban, ami nem azt jelenti, hogy jogosulatlanul vette volna igénybe a támogatást.

Megjegyzem, hogy az A/15/1. sorszám alatt csatolt alperesi okirat az ügyben semmit nem bizonyít.

Alperesi képviselő előadja:

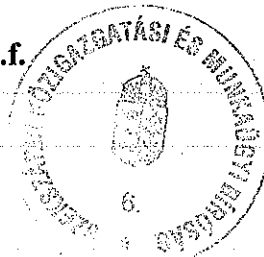
Álláspontom szerint az alperes az ellenkérelmében illetve a közigazgatási perben előterjesztett irataiban egyértelműen alátámasztotta határozatának jogalapját.

Ezt követően az eljáró bíró a tárgyalást a Pp. 145.§ (2) bekezdése alapján berekesztette, majd meghozta és kihirdette a külön íven fogalmazott, csatolt

í t é l e t e t .

Jegyzőkönyv lezárva 10 óra 15 perckor.

K.m.f.

Dr. Hum Ferenc s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Delia